

Quan miro el cel durant una nit clara, hi veig estels, constel·lacions i espais que intueixo incommensurables, però a Tu, Déu, no et veig. On ets, si us plau?

Quan miro la terra, aquesta part que tinc a l'abast, hi veig conreus de blat, cases, penya-segats, congost i un horitzó lluminós, però a Tu, Déu, no et veig. On ets, si us plau?

Quan escolto les notícies del món, només hi sento crims, desgràcies, gent que odia, diferències, orgulls i silencis sobre tantes persones que construeixen una societat més lliure i justa, et pregunto amb major impuls: on ets, Déu, si us plau?

Quan recordo la meua història, la infantesa, els pares, la nit de Reis, la universitat, aquelles amistats del cor, el traspàs d'alguns amics, i tots aquells altres esdeveniments vitals, et pregunto: però Tu, Déu, hi ets?

Sí, ja sé que els entesos han repetit sempre que de Tu sabem el que no ets i no podem saber el què ets.

Sí, ja sé que el mateixos savis no es cansen de repetir que ets essencialment transcendent. Tant, potser, que siguis inaccessible per la mirada d'uns ulls humans i per la recerca d'un cor anhelant.

Sí, ja sé que la nostra ment és insuficient per captar la Font de la realitat, el Sosteniment del ser, el Terme de l'amor... ja ho sé, des de fa anys ; però desitjo tant beure d'aquesta font, recolzar-me en aquest sosteniment , i sobre tot unir-me a aquest Amor!

Avui, però, després de tantes preguntes, sospites i símptomes, llegint aquells mots JO SÓC LA LLUM DEL MON potser he començat a entendre i a sentir que el Transcendent està en el profund de les coses, de les persones i de la realitat.

No és Jesús la Paraula, la Presència, l'Esperança, la Proximitat, l'Abraçada, la Reconciliació, l'Alfa i l'Omega, el Sentit, l'Estimació, la Vida, la Llum i la Clau ?.

Déu és transcendent? Sí

Déu és immanent? Es clar que sí.

Déu és transparent? Sí ... en Jesús.
